

ادبیات و نقد ادبی

ادبیات و نقد ادبی (a.da.biyat.va.naqd-e.a.da.bi)، کتابی به فارسی تالیف عبدالخالق نبی زاده. این کتاب در دو فصل تدوین یافته است. در فصل نخست که «جستجوها در ادبیات معاصر» نام دارد، مقاله های زیر آمده است: «پستی و بلندی رمان»، «اقتدار معنوی انسان» (درباره آثار اولوغ زاده)، «گوهری سخن» (در همان موضوع)، «نظر عبرت بینی نویسنده» (درباره رمان جمعه آدینه، گذشت ایام)، «زندگی سربه سر سودا است» (درباره کتاب کوهزاد به نام یک سر و صد خیال)، منان حلال نویسنده» (مروری به روزگار و آثار محی الدین خواجه یوف)، «تدقیق دنیای معنوی انسان» (پژوهشی در نثر معاصر تاجیک)، «مسئله های نثر معاصر» و «در جمعیت مباحثه های نثر». در فصل دوم با نام «بعضی مسأله های علم ادب تاجیک» این مقاله ها جای گرفته است: «نخست اثر ادبیات شناسی شوروی تاجیک» (نمونه ادبیات تاجیک عینی)، «افکار انتقادی نویسنده و آغاز نقد ادبی تاجیک» (در همان موضوع)، «طلب زمان و امر وجدان» (مقام ادیبان در شکل نقد ادبی در دههای بیست و سی بیستم میلادی)، «آثار استاد عینی از نگاه پژوهشگر امریکایی»، «نظریه بدیعی شخص و عنعنه و نوآوری» (نقدی بر کتاب عثمان اوا)، «در راه خودشناسی نقده (نقدی بر کتاب محمدجان شکوری)، اندیشه های ماهیت جو» (نقدی بر کتاب دیگر محمدجان شکوری)، «افقهای شعرانسان» (نقدی بر کتاب عسکر حکیموف)، «عالم پرکاره (مروری بر آثار عطاخان سیف الله یوف) و «مسئولیت نویسنده و منتقد» (نقدی بر کتاب جوهره خان بقازاده). ادبیات و نقد ادبی در ۱۹۹۳م در دوشنبه منتشر شده است.

منبع: ادبیات و نقد ادبی، 1993.

قبادیانی

“Адабиёт ва нақди адабӣ”

“Адабиёт ва нақди адабӣ”, китобе ба форсӣ таълифи Абдухолиқ Набизода. Ин китоб дар ду фасл тадвин ёфтааст. Дар фасли нахуст, ки “Чустучӯҳо дар адабиёти муосир” ном дорад, мақолаҳои зер омадааст: “Пастӣ ва баландии роман”, “Иқтидори маънавии инсон” (дар бораи осори Улуғзода), “Гавҳари сухан” (дар ҳамаи мавзӯ), “Назари ибратбинии нависанда” (дар бораи романи Ҷумъа Одина “Гузашти айём”), “Зиндагӣ сар ба сари савдо аст” (дар бораи китоби Кӯҳзод ба номи “Як сару сад хаёл”), “Нони ҳалоли нависанда” (муруре ба рӯзгору осори Муҳиддин Хоҷаев), “Тадқиқи дунёи маънавии инсон” (пажӯҳише дар насри муосири тоҷик), “Масъалаҳои насри муосир” ва “Дар ҷамъбасти мувоҳидаҳои наср”.

Дар фасли дувум бо номи “Баъзе масъалаҳои илми адаби тоҷик” ин мақолаҳо ҷой гирифтаанд: “Нахустасари адабиётшиносии шуравии тоҷик” (“Намунаи адабиёти тоҷик”-и С. Айни), “Афкори интиқодии нависанда ва оғози нақди адабии тоҷик” (дар ҳамаи мавзӯ), “Талаби замон ва амри вичдон” (мақоми адибон дар ташаккули нақди адабӣ дар даҳаҳои бистум ва сивуми асри бистум), “Осори устод Айни аз нигоҳи пажӯҳишгари америкоӣ”, “Назари бадеии шахс ва анъана ва навоарӣ” (нақде бар китоби Усмонова), “Дар роҳи худшиносии нақд” (нақде бар китоби Муҳаммадҷон Шакурӣ), “Андешаҳои моҳиятҷу” (нақде бар китоби дигари Муҳаммадҷон Шакурӣ), “Уфуқҳои шеърӣ инсон” (нақде бар китоби Аскар Ҳаким), “Олими пуркор” (муруре бар осори Атоҳон Сайфуллоев) ва “Масъулияти нависанда ва мунаққид” (нақде бар китоби Ҷураҳон Бақозода).

“Адабиёт ва нақди адабӣ” дар 1993 дар Душанбе мунташир шудааст.

Манбаъ: “Адабиёт ва нақди адабӣ”.

Қубодиёни

Донишномаи адаби форсӣ. Адаби форсӣ дар Осиёи Миёна. – Теҳрон:
Интишороти вазорати фарҳанг ва иршоди исломӣ, 1380, ҷ. 1,
саҳ. 90-91.